

В началото на есента Лондон често се скрива в мъгла. Тази октомврийска сутрин не се виждаше нищо дори на една ръка разстояние, а шумът на трафика меко потъваше в дуплите на мъглата.

„Белведере роуг“ също се губеше в бялата пелена. По безлюдния тротоар предпазливо пристъпваше едно кльоцаво, върлинесто момче с огромни тъмни кръгове под очите и черен перчем, паднал на очите му.

– Не понасям лондонската мъгла... – мърмореше то. – Това време не е за мен!

Момчето беше на четиринайсет години и се казваше Лари Мистъри. Учеше в престижното лондонско училище за частни детективи „Ай Интернешънъл“.

Лари се огледа, за да открие нещо, по кое-

то да се ориентира, и сбърчи нос – светлините на уличните лампи образуваха жълти кръгове в мъглата, а силуетите на автомобилите напомняха на омнибуси от миналото. Градът сякаш като по магия се беше върнал в края на XIX век – блестящата викторианска епоха и времето на великия Шерлок Хомс. Тази зловеща атмосфера, помисли си момчето, със сигурност е по-подходяща за братовчедка ми Агата.

Агата, освен негова братовчедка, беше бъдеща писателка на криминални романи и следовател с невероятен нюх. Момчето имаше непогрешима интуиция и компютърна памет, макар в разследванията си да използваше само отдавна остарели средства като химикалка и тефтер.

Лари пък беше детектив от ново поколение! Беше свикнал да разследва случаите, които му поверяваше „Ай Интернешънъл“, с помощта на най-новите технологии.

Ръката му инстинктивно се плъзна в джоба на якето. Верният айнет, електронната титанова играчка, която притежаваха всички питомци на „Ай Интернешънъл“, беше на мястото си. Лари си изреди наум функциите, с които разполагаше това супертехнологично бижу – светкавично търсене в огромни ба-

зи данни, спектроскопски анализ, сателитно проследяване...

– Това са инструментите на детектива на бъдещето! – възкликна доволно той. – Не сме в деветнайсети век! Няма вече лупи, няма тефтерчета за записки. Живеем в двайсет и първи век.

Лари търсеше „Хралупата на приключенеца“ – магазина за видеоигри на „Белведере роуд“. В това кучешко време само едно нещо можеше да го изкара от неговата разхвърляна мансарда в „Бейкър палас“: „Монстър Слешър II“, най-очакваната видеоигра за този сезон, която излизаше точно днес!

Внезапно го връхлетя ужасно съмнение – ами ако „Монстър Слешър II“ вече е свършила? Понякога най-нашумелите игри изчезваха още в първите часове след като ги пуснат. Лари ускори крачка и удари главата си в нещо, което приличаше на ствол на дърво.

– Проклета мъгла! – изохка той.

Докато разтъркваше челото си, внезапно го осени нещо. На „Белведере роуд“ нямаше дървета! Явно се беше разсеял и улисан в мисли, се беше озовал на грешно място. Да, ама къде?

– Без паника... Спокойствие и хладнокръвие! – каза си Лари и извади айнета.

Помисли си какво би казал учителят му по детективска практика (когато име УМ60) от „Ай Интернешънъл“, ако можеше да види как ученикът му се губи в собствения си квартал!

Но може би заради лошото време сателитният сигнал не беше добър. Сякаш не можеше да пробие мъглата. Гадното време беше повлияло и на най-ефективните програми на айнета! Единственото, на което можеше да разчита, беше електронната карта на града... Но за какво ти е карта, като не знаеш къде си?

– Добре – тръсна глава Лари. – Ще караме по стария начин. Мога да се справя и сам!

Но само след десетина метра момчето се спъна в капака на една шахта, който се погаваше леко над тротоара, и падна в калната

локва до него. Изправи се ядосано и отново се защура из мъглата. Беше напълно объркан. Къде изчезна онова дърво? Лари си спомни какво казваше ЖР44, учителят по техники за оцеляване: „За да се ориентирате в непознатото място, първо трябва да установите къде е север. Ще разберете по мъха на кората на дърветата.“

Точно в този момент земята под краката му изчезна! За щастие, той се движеше бавно, защото само още една стъпка и щеше да падне в бездната. Наведе се и опипа земята пред себе си – тя изчезваше внезапно. В далечината се чу продължителен и дълбок звук, приглушен от мъглата.

– Това със сигурност е корабна сирена! – ахна Лари. – Трябва да съм попаднал на брега на Темза.

Реши да върви покрай реката, като се опира в стените, за да не падне във водата. По този начин все щеше да стигне до някоя позната сграда. Но мъглата се сгъстяваше с всяка изминала минута. Лари имаше чувството, че плува в мляко. Малко след това удари коляното си в предмет, който внезапно се изпречи пред него. Пейка!

– Стига вече! – извика момчето и седна. – По дяволите „Монстър Слешър“ и това гад-

но време! Отказвам се! Няма да мръдна от мук, докато не се вдигне проклетата мъгла!

В този момент айнетът извънтя. Току-що беше пристигнало съобщение от „Ай Интернетшънъл“:

РАЗСЛЕДВАНЕ ВЪВ ВАТИКАНА, РИМ, ИТАЛИЯ. ЦЕЛ: ДА НАМЕРИТЕ ОТКРАДНАТО ПИСМО. ПРЕДВИДЕНО ТРЪГВАНЕ: НА ОБЕД. ПРИЛОЖЕНИ ПОДРОБНОСТИ.

– Днес на обед? – ужаси се Лари. – Дотогава няма да намеря пътя за вкъщи... По дяволите, в беда съм!

Точно в този момент зад гърба му се появи сянка. Една ръка се протегна и го докосна по гърба.

От уплаха Лари едва не изпусна айнета.

– Добър ден, господин Мистъри! – чу се треперещ глас.

Момчето се обърна и видя пред себе си набръчканото лице на господин Попс, стария пазач на „Бейкър палас“!

– Но какво правите вие на брега на Темза? – попита учудено Лари. – Опасно е да се разхождате в тази мъгла, не знаете ли?

– В интерес на истината, не се отдалечавам никога от работното си място – отвърна портнерът.

Лари опули очи. Пелената от мъгла за миг се беше вдигнала и се разкри бляскавата фасада на „Бейкър палас“! Момчето мислеше, че се намира на бетонните кейове на Темза, докато всъщност беше пристъпвал внимателно по един нормален тротоар. Странната сирена отново отекна в далечината.

– Клаксонът на някакъв камион – обясни господин Попс, като забеляза учудването на Лари. – От половин час не спира. Сигурно някоя паркирана кола препречва пътя му.

Лари осъзна, че след като беше ударил главата си в дървото, беше тръгнал обратно по пътя, по който беше дошъл. Беше се върнал по стъпките си и беше стигнал до вкъщи!

– Сигурен ли сте, че сте добре? – попита го внимателно пазачът. – Защо целият сте в кал?

– Не се притеснявайте – отвърна Лари. – Бихте ли ми поръчали такси?

Ако искаше да разреши новия случай, който току-що му бяха поверили от „Ай Интернетънъл“, трябваше да отиде незабавно при братовчедка си Агата.

1. Името на папагала

Ако тази сутрин мъглата не беше толкова гъста и не държеше туристите в хотелите им, онези от тях, които се разхождаха на юг от Темза, щяха да се блъснат във високата стена на голямо имение. Ако пък тогава млечната пелена се беше разсеяла за момент, щяха да забележат очертанията на една затворена порта, зад която се криеше голяма къща във викториански стил с интересен покрив от сини керемиди.

Но тази сутрин мъглата можеше да се реже като с нож и „Мистъри хаус“ се криеше от погледа на любопитните повече от обикновено.

Агата Мистъри, която живееше в тази къща от малка, се беше събудила в отлично настроение. Беше отворила широко прозореца на стаята си и беше поела дълбоко въздух,

а после беше заявила: „Обожавам мъглата!“

Причините, поради които Агата обичаше лондонската мъгла, бяха горе-голу същите, поради които братовчед ѝ Лари я ненавиждаше. Мъглата отвеждаше мисълта ѝ към готически пейзажи и сложни интриги, към криещи се зад всеки ъгъл заплахи и забравени мрачни тайни... Освен това тази млечнобяла стена ѝ напомняше безкраен лист, чакащ да бъде изпълнен с разкази за смразяващи престъпници и смели детективи.

Агата беше само дванайсетгодишна, но вече беше решила, че като порасне, ще стане писателка на криминални романи. Но не каква да е, а най-великата за своето време.

Момичето бързо се облече и слезе по стълбите към атриума. Наоколо не се виждаше никой. Агата не се учуди. Беше свикнала със самотата. Освен нея, постоянни обитатели на тази къща бяха икономът им и нейният котарак.

Родителите ѝ – двойка пътешественици, същите особняци като гъщеря си, обикаляха света по работа, която си намираха в най-затънтените кътчета на планетата. В този момент бяха на островите Антиподи на около осемстотин километра на юг от Нова Зеландия. Целта на посещението им бе да

изучат навиците на някакъв вид птици, които обитаваха тази островна група от седем вулканични острова. Бяха се въодушевили особено много от колония смешни жълти и зелени папагалчета, които се казваха...

– Как се казваха? – запъна се Агата. Всеки път като се концентрираше, сладкото ѝ чипо носле започваше да я сърби. – Едноцветен папагал от Антиподите, или *Cyanoramphus unicolor*, ако искаме да използваме латинското наименование! – възкликна

Cyanoramphus unicolor

тя доволна, че си е спомнила, и щракна енергично с пръсти.

Бъдещата писателка имаше феноменална памет, която като че ли беше съставена от хиляди чекмеджета. Достатъчно беше да намери вярното и да го отвори и като по магия информацията от него изскачаше точно навреме. Но този път Агата не беше особено доволна: бяха минали няколко секунди повече от обичайното, докато се сети как се казва папгалът.

Затова тя реши да поиграе на една игра, нещо като тренировка. Две крачки из парка – това беше всичко, от което имаше нужда, за да избистри мисълта си. А освен това може би навън ще срещне и господин Кент – своя верен иконом, а ако има късмет – и сибирския дългокосмест котарак Уотсън.

Момичето отвори вратата и пристъпи в мъглата. Повървя няколко минути и когато сивата пелена напълно я обгърна, затвори очи и се завъртя около себе си десет пъти.

Като малка много обичаше да играе тази игра през мъгливите дни. Беше я нарекла „самотна сляпа баба“. Отдалечаваше се от „Мистъри хаус“ в произволна посока, така че да се загуби. После се забавляваше да се върне обратно.

Сюжетът на едно криминале, разсъждаваше Агата, е като мъглива утрин. Ако писателят не внимава, може да се изгуби в разказа и тогава става лошо. Затова е необходима добра памет, за да намираш винаги пътя!

Първото нещо, от което Агата имаше нужда, беше отправна точка. Тя мина покрай група дървета и след малко отгясно, някъде отдалече, го нея достигнаха приглушени шумове. Явно се беше приближила до оградата към улицата. Агата свърна наляво и след няколко метра се спъна в някакъв предмет, който стърчеше от земята. Разпозна го – беше стар дорийски капител, донесен тук от пра-прадядо ѝ Оуен Мистъри, учен, който работил в Гърция през втората половина на XIX век.

Върху капитела се беше настанил Уотсън. Не го беше забелязала, защото снежнобелият котарак се сливаше с мъглата. Веднага щом позна господарката си, той се протегна, скочи от капитела и дойде да се потърка в краката ѝ. Агата го взе на ръце и той замърка доволно.

– Хайде да вървим да закусим! – прошенна му тя.

На петдесет метра вляво от капитела имаше беседка. Да се стигне от нея до входа

на къщата, беше фасулска работа. След няколко крачки до ушите на Агата достигна шум от стъпки и току под носа ѝ от мъглата изникна огромна фигура.

– О, добро утро, господин Кент! – възкликна весело момичето.

– Добро утро и на вас, госпожице! – отвърна икономът, после за момент се замисли. – Ако е удобно, мога ли да попитам какво правите в градината в това лошо време?

– Нищо особено – отвърна тя. – Сутрешни упражнения. А ти?

Господин Кент хвърли поглед към сибирския котарак.

– Ами... Търсех Уотсън. Излезе рано сутринта и се опасявах, че се е изгубил в тази мъгла.

Агата се засмя.

– А за какво ти е лейката? – попита тя.

Икономът се изчерви и сведе поглед. Беше бивш шампион по бокс тежка категория, имаше много широки рамене и здрава челюст, но когато Агата го изненадваше с неочаквани въпроси, ставаше по-стеснителен и от ученик.

– Извинявайте, че ви излъгах – въздъхна той. – Истината е, че преди половин час излязох да поля орхидеите в оранжерията, но се изгубих в мъглата. Съжалявам...

Агата избухна в смях.

– Не се притеснявай, познавам пътя. Ще стигнем вкъщи за нула време!

Но точно в този момент от мъглата изскочи друга фигура, цялата покрита с кал. Уотсън се измъкна от ръцете на Агата и се шмугна в краката на новодошлия, който се препъна в котарака и падна върху господин Кент. Икономът едва успя да го хване.

– Лари! – възкликна Агата. – Какво те води насам, братовчедо?

– Нова мисия – отвърна бързо и притеснено той. – Ами вие какво правите в градината? Обзалагам се, че и вие сте се изгубили. Винов-

на е тази ужасна мъгла! Ох, ако айнетът не ми правеше номера, веднага щяхме да намерим пътя!

– Айнетът не ни трябва – хвърли му лукав поглед Агата и тръгна във върната посока. – Да вървим да обсъдим ситуацията на по чаша горещ чай.

След малко примата влязоха в кухнята на „Мистъри хаус“ и господин Кент включи електрическата кана. Лари хвърли поглед към мъглата навън.

– Добрата новина е, че ще се махнем за малко от това отбратително време – каза той. – Отиваме на юг и ще се наслаждаваме на слънцето в Италия! След три часа заминаваме за Рим!

– Вечният град – прошепна Агата. – Страхотно е! Трябва да проверя кой от нашите роднини живее там. Междувременно, Лари, кажи ми за какво става дума?

– Все още не ми е много ясно – промърмори той. – Трябва да проверя подробностите.

В началото на всяка задача Лари винаги беше много изплашен. Ако в „Ай Интернешънъл“ откриеха, че голяма част от успеха на неговите мисии се дължи на интуицията на братовчедка му, щяха тукатси да го изключат.

– Засега знам само, че трябва да се намери някакво откраднато писмо... И то от тайния архив на Ватикана.

Агата отиде в хола. Там се намираше картата, на която тя бе залепила снимките на многобройните членове на семейство Мистъри, пръснати по целия свят.

Момичето погледна снимката върху Рим. От нея я гледаше слабичък господин с очила с дебели и тежки лупи.

– Алгернон Мистъри, палеограф – прочете тя името под снимката.

За жалост, нямаше други бележки за Алгернон Мистъри. Адресът и телефонният номер също липсваха. Агата не беше намерила време да възстанови изцяло родословното дърво на семейството си, а тъй като полетът им беше след два часа, нямаше време да търси отсега нататък.

– Явно този път ще трябва да се оправяме сами – промърмори тя.

На вратата се почука леко. Беше господин Кент.

– Госпожице, куфарите са готови – каза той с безупречно изискан тон. – Остава да повикаме такси до летище Гетуик!